

Evenimentele anilor 50 așezau biserica pe o orbită de coliziune frontală cu însăși misiunea ei primordială, întreita solie îngerească. Acest popor se născuse din înțelegerea corectă a lui Daniel 8:14, și era un gest de sinucidere denominațională să dinamitezi tocmai structura de bază pe care fuseseră clădite cele trei solii îngerești.

Nimeni nu îndrăznea să se opună planurilor în desfășurare. Wieland și Short erau în Africa, Andreasen fusese anihilat total, fiind lăsat fără acreditare și pensie, iar editorii de la *Review* păreau striviți de autoritatea grupului condus de (LeRoy Edvin) Froom, (Roy Allan) Anderson și (Walter) Read, lucrând sub autoritatea președintelui Conferinței Generale. Ce putea face Dumnezeu în aceste momente dramatice? Cum putea să-și mai ajute poporul?

Poate părea ironic faptul că ajutorul a venit tocmai din Australia, acolo unde frații o exilasera pe Ellen White spre a împiedica răspândirea soliei 1888 și valul de redeșteptări care începuseră să cuprindă biserica imediat după sesiunea de la Minneapolis. Din Australia Dumnezeu a ridicat un om care a avut curajul să strige împotriva altarului pe care împăratul nostru începuse să ardă tămâie, tămâia ecumenică de care foarte puțini erau conștienți la acea oră.

Și mai uimitor este faptul că solia acestui om, care a produs în anii 60 cea mai mare redeșteptare din istoria bisericii rămășiței, se sprijinea pe un concept primit de Ellen White prin inspirație, și pus pe hârtie chiar în Australia, patria exilului ei. Acest om s-a numit Robert Daniel Brinsmead, iar redeșteptarea produsă de el a frânt elanul ecumenic în care era prinsă conducerea bisericii din acel timp, și a repornit vârtejul teologic stârnit de Waggoner și Jones, un vârtej teologic care crește mereu în intensitate, și va atinge curând apogeul, când pământul întreg va fi luminat de slava lui Dumnezeu.

Robert Daniel Brinsmead s-a născut în Victoria, Australia, pe 9 august 1933. S-a înscris la Avondale College în 1955, și a completat cursurile pentru BA în teologie. O mare redeșteptare se petrecea printre studenții de la Avondale College în acel timp, iar Brinsmead era unul dintre cei mai serioși și zeloși.

În ultimul an de colegiu, el a scris o broșurică în al cărei final cita o profeție cum că taina fărădelegii va intra în țara sfântă. Fără știrea și voia lui, o rudă a publicat și distribuit acel material care, inevitabil, a ajuns în mâna fraților. Conducerea seminarului a înțeles de aici că taina fărădelegii, papalitatea, este în biserică. Brinsmead a fost exmatriculat imediat, și nu i s-a mai acordat diploma, deși trecuse cu bine examenele pentru Bachelor of Arts în teologie.

Fără să se lase descurajat de acest incident major, el a continuat să studieze și să scrie. În 1959 a publicat lucrarea de bază a teologiei lui, *Scopul etern al lui Dumnezeu (God's Eternal Purpose)*, în care a folosit toate sursele de adevăr prezent existente la acea dată despre doctrina Sanctuarului. Construind pe temeliile așezate de Jones, Waggoner și White, inspirat de lucrările impresionante ale lui Andreasen, Wieland și Short, el a reușit să mobilizeze aspirațiile acestui popor către destinul escatologic al misiunii lui ca nimeni altul mai înainte.

Lumina se răspândea în biserica mondială ca focul în miriște, și mii de oameni descopereau soluția simplă pentru încropeala laodiceană. A fost cea mai vastă redeşeptare din toată istoria bisericii rămășiței, ca forță și întindere, depășind cu mult efectele soliei 1888 dusă la adunările de tabără de trioul White-Jones-Waggoner după Minneapolis. Este adevărat, aceștia din urmă au avut la dispoziție un timp mult prea scurt pentru a învinge valul de opoziție clericală, iar biserica era mult mai redusă numeric. Brinsmead a fost singur, dar a avut la dispoziție un deceniu întreg.

Teza cărții lui Brinsmead era simplă. El demonstra, pe baza Scripturii și Spiritul Profetiei, că scopul etern al lui Dumnezeu este locuirea Sa în ființele create, că planul de mântuire se încheie cu Ziua Ispășirii pentru cei vii, că atunci va fi așezată pe umerii rămășiței haina neprihănită a lui Hristos, și că doar în aceste condiții este posibilă sigilarea. Acesta, spunea el, este destinul înalt așezat la picioarele acestui popor.

Impactul a fost fenomenal. Oamenii descopereau, după multă vreme, geniul adevărilor încredințate acestui popor, și recunoșteau în solie glasul lui Dumnezeu mai clar exprimat ca niciodată. Cine era acest Brinsmead? Niciodată nu se mai pomenise ca un outsider – mai grav, un fost adventist, un membru exclus – să aibă un asemenea impact asupra letargiei adventiste. Cine ar fi crezut că un amărât de student exmatriculat poate trezi geniul latent al mișcării advente într-un mod atât de spectaculos?

În general, poporul nostru este complet insensibil la opiniile foștilor adventiști. Mult mai ușor ar accepta să citească autori neadventiști decât foști membri, oricât de titrați ar fi fost ei la vremea lor. Cine mai citește astăzi în adventism Canright, Rea, Ballenger, Conradi, Stanton sau chiar Ford?

Dar cu Brinsmead nu a fost așa, iar acest lucru ar trebui să dea de gândit oricui. Deși exclus din biserică, scrierile lui, și în special *God's Eternal Purpose*, au stârnit un val uriaș de interes și reacții nebanuite printre membrii bisericii. Zeci de mii de oameni i se alăturaseră, spre uimirea și disperarea conducătorilor.

Lumina despre Sanctuar strălucea în biserica mondială, exact în termenii soliei 1888, în total acord cu poziția Jones-Waggoner despre sanctuar, în total acord cu studiile iubitorilor soliei, precum Wieland și Short, dar cu o energie și cu un impact asupra poporului nemaivăzute până atunci.

În plus, mesajul lui era compatibil cu, și depindea vital de Spiritul Profetiei. Brinsmead nu prezenta nicio componentă a soliei lui fără susținere biblică și fără folosirea extensivă a scrierilor sorei White. Iar armonia era evidentă pentru orice cititor, oricât de neavizat era el.

După informațiile pe care le avem în acest moment, Brinsmead este singurul autor la subiectul Sanctuarului care a văzut, și a luat în serios, conceptul magistral despre Templu expus în *Hristos lumina lumii*, pagina 161 în original. Acel pasaj monumental, în care Dumnezeu descrie scopul Său etern, și că Hristos a fost primul om, de la căderea lui Adam, în care acest scop a fost realizat pe pământ.

Andreasen nu l-a văzut; Wieland nu pare impresionat de el; Short îl folosește doar în treacăt, în lucrarea lui *Apoi Sanctuarul va fi curățit*, doar ca o dovadă adițională la subiectul central al cărții, că planul de mântuire nu se poate realiza fără curățirea Sanctuarului, și că aici s-a concentrat solia 1888, pentru cei care au urmat-o „în slava ei crescândă.” Doar Brinsmead a văzut valoarea și profunzimea lui formidabilă, chiar dacă nu a reușit să pătrundă corect, sau alunecând involuntar, de la semnificația Nunții.

Ceea ce este și mai fascinant în intervenția lui Dumnezeu este sincronizarea în timp a acestor evenimente majore, și perspectiva lor atunci când sunt văzute în cadrul mai larg al mării controversate. Dar despre aceasta, în episodul următor.
